

L'amor s'està morint...

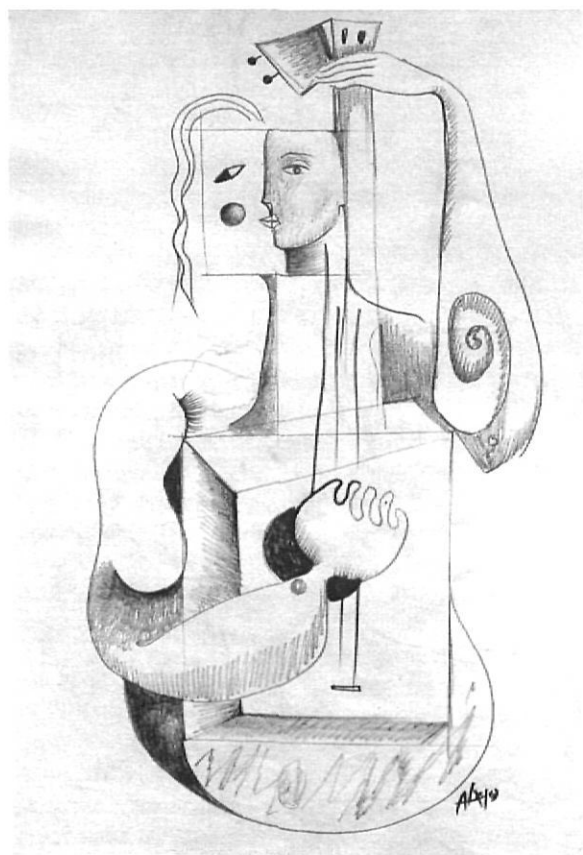
I

T'espero a trenc d'albada, quan el bosc es desperta.
Sóc al Pla de la Calma, a prop d'aquella font
que ens va desvetllar els somnis, sota la claror incerta
d'un jorn que començava a esbandir-se la son.

Tu saps com em fascina carenejar muntanyes,
encara que sols sigui amb l'ala de la ment;
vine, amor meu, i ajuda'm: darrere les pestanyes
d'aquesta nit vençuda el Matagalls s'encén.

Jo vull que m'acompanyis a travessar ametistes,
vers l'excels canelobre del nostre cim sagrat.
La matinada és freda i les hores són tristes,
però allà dalt fulgura l'eterna claredat.

Vine, fins l'aire calla, la font resta adormida;
només la ignota Veu des del silenci ens crida!

II

T'espero aquest migdia vestida amb blau desfici.
La primavera esclata com un vital rampell.
La riera de Gualba, fil de llum i caprici
del Gorg Negre, delira pel nostre amor novell.

Frescor de verds lumínics guarneixen l'edifici
del màgic panorama, i el maig desfà el cabdell
del seu letífic iris damunt d'un cel propici
per amarar les hores amb gust de moscatell.

T'espero, vida meva; vine, no triguís gaire;
tot el meu cor et cerca per l'ànima de l'aire,
i un àlbum ple de somnis se m'obre a cada instant.

Pels sentits em penetra el Montseny que em captiva,
però a la teva vora em sento gemma viva
incrustada al tòrax amb deliris d'amant.

III

T'espero aquesta tarda sota la roja onada
que es trenca contra l'ombra d'un plàcid comiat.
I se'ns desfan les formes dins la claror morada
que de l'espai davalla com un sospir cansat.

Quan el capvespre arribi amb la primera estrella,
ens besarà la llum de l'íntim infinit.
Serem éssers fins l'Ésser units per una anella
feta de cel i terra, de carn i d'esperit.

I després, sota el tàlem de la nit amorosa
que es filtra pel boscatge reblert d'amagatalls,
ens gronxarà el miracle de nostra vida fosa
en el callat misteri dels cims i de les valls.

Perquè el Montseny m'embruixa i em pren i se m'enduu
quasi m'enamora com m'enamores tu!

Aquest recull de poemes ha estat guardonat amb el Premi Montseny 1994.

Esther Martínez-Pastor

IV

L'amor s'està morint:
ho sap el vent i trena sons de rèquiem.
Un rosari de llunes li vetlla l'agonia
i és sols claror de ciri el sol brunyit de maig.
L'aram de les Agudes em sembla pols de cendra,
i com a les esteses damunt la seva pell,
per contrallums i ombres,
volen brancs de falguera que la brisa s'emporta
de la terra a la mar.
L'amor s'està morint.
L'aranya de l'esglai fila defcicis
damunt la teranyina de l'oblit
que esborra el blau de totes les promeses.
Ara jo sóc com una arrel perduda
enmig d'humanes formes de boirada,
respirant borrisols de trista absència,
i abraçada al silenci del Montseny.

V

El silenci del Montseny, quina veu que té més fina!
Remoreig d'aigua i airina que acarona el verd ferreny.
Clavecí d'excelsa fada que, del món, tanca la porta,
i vers l'èxtasi ens transporta la seva íntima tonada.

Oh silenci immaculat!, m'embriaga el cant eteri
del teu hàlit de misteri amb ressons d'eternitat.
Perquè tu potser ets això: aquell tot que encara resta
del no-res f=vestit de festa que goteja del meu plor.

Ets el bleix de l'únic vers que en les ombres es concentra
i, en el claustre del teu ventre, vessa el cant de l'univers.
Ets secret d'algun perfum que no sé comprendre encara,
però el blanc de la teva ara m'omple l'ànima de llum.

I en el meu desert areny esdevens cançó divina...
Quina veu que tens tan fina, oh silenci del Montseny!

